

USUSRET DRUGOJ DRAMSKOJ PREMIJERI 68. IGARA,
 PREDSTAVI 'MARIN DRŽIĆ - VIKTORIJA OD NEPRIJATELJA'

Najdivnije kod Vidre je što ga slušamo i nakon 450 godina

Razgovarao:
 Bruno Lucić

U predstavi "Marin Držić - Viktorija od neprijatelja" zagrebački glumac Ozren Grabarić utjeloviti će Pometa, Negromanta Dugi nos, Stanca, Skupa, Remetu/Grižulu i Negromanta u Arkulinu. Osim cijele plejade Držićevih likova, Grabarić će na drugoj dramskoj premijeri 20. kolovoza s početkom u 21,30 sati u parku Umjetničke škole donijeti i samog Vidru.

Publika će valjda pogledati kroz prste

Sa svih strana Vas hvale zbog uspjeha u savladavanju dubrovačkog govora. Kako ste to uspjeli?

Ne volim kada se previše nešto hvali, to znači da se "bildaju" očekivanja i onda se ta "nabildana" očekivanja puno lakše iznevjere, nego kad nitko ništa ne očekuje, pa se onda čovjek iznenadi. Isprva sam imao veliki strah od toga, nisam se baš usudio krenuti u taj projekt, no drago mi se da su me uspjeli nagovoriti. Puno sam naučio od starijih kolega koji su me sjajno vodili kao Doris Šarić Kukuljica i Maro Martinović. Strašno puno sam naučio i od Hrvoja Ivankovića koji je napravio fenomenalnu dramaturgiju. On je prava enciklopedija znanja o Dubrovniku i o životu u Dubrovniku. Nema tu

mistifikacije, kad sam pristao, rekao sam da dva mjeseca prije prve probe moram raditi na govoru.

Isprva ste rekli "nema šanse"?

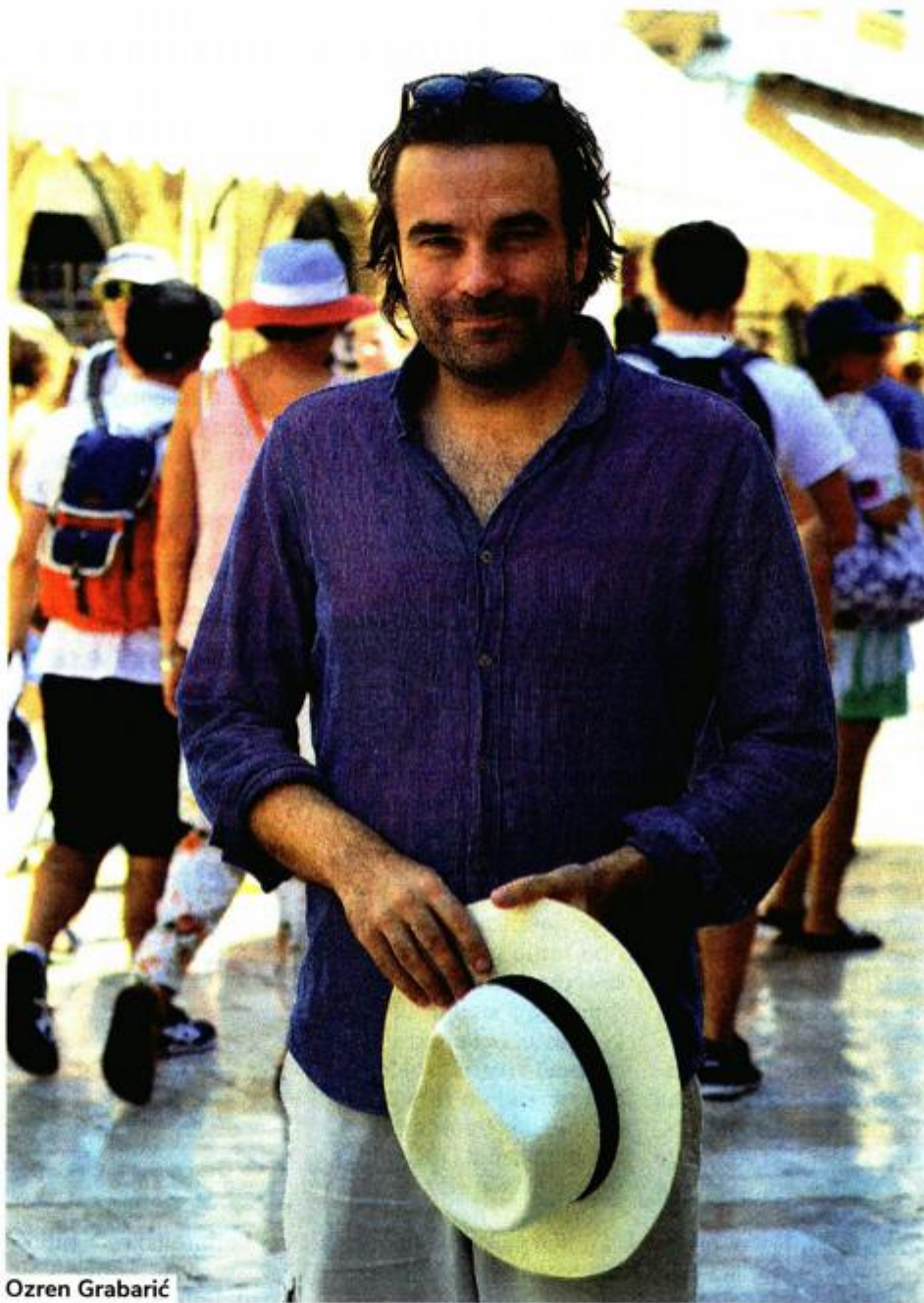
Da, ali sam rekao i da sam, ako ćemo ući u taj rizik, spreman i na to da gledatelji kažu da nije dobro i da im se ne sviđa. Radio sam dva mjeseca prije prve probe i kada sam došao na probu u Zagrebu, znao sam sav tekst jer je to bio jedini način da mogu komunicirati s ljudima te igrati ulogu. To je jedan fenomenalan, oslobađajući glumački jezik.

Čega ste se više bojali: vlastitog neuspjeha ili reakcije publike? Poznato je da Dubrovčani imaju poseban odnos prema jeziku.

I jednoga i drugoga. Čuo sam za taj odnos, strašili su me, ali znam da je neke publike jako teško zadovoljiti, kakvi god bili. Nadam se da će dubrovačka publika, bude li trebalo, malo pogledati kroz prste jer će vidjeti jednu lijepu priču i iskreni trud. Mislim da se to treba cijeniti. Opasnost jest da Držića uopće prestanemo igrati, jer sve ga manje igraju u drugim gradovima.

I ove godine kada se obilježava 450. obljetnica Držićeve smrti?

Da, nema ga baš puno, ne posvećuje mu se previše pozornost, ali je zato ova predstava izuzetno važna. Žao bi mi bilo da ostatak Hrvatske ne pogleda ovu predstavu. Mnogo je razloga da se

Ozren Grabarić

ovaj komad igra i kroz cijelu godinu.

Kao i vaše kolege, i Vi personificirate cijelu paletu likova, među njima i samog Marina Držića. Kakvog Vi Držića donosite na scenu, izdajicu, osvetnika radi progona ili pak Držića koji se ruga Dubrovčanima?

Ne bih rekao išta od tog. To je čovjek koji je krenuo u školu, zaljubio se, mačevao se, zezao se, bio pun duha i nadam se da će ga i takvog publika percipirati. Na kraju su ga

odveli u jedan smjer kojemu se on nije nadao, kad su ga zaredili i kad je postao dum Marin. Nakon tog odlaska u Italiju raste njegova ogorčenosti prema vlasti i sloju ljudi koji je vladao Dubrovnikom i samo zgrtao novce, gdje je dukat bio car i gospodar. On je pak pisao monologe o toj utopiji gdje nema "imena mojeg i tvog" i gdje je svatko gospodar svega. Ako se uzme u obzir da je bio klerik, zastupao je lijevu misao koja se posli-

je pojavljuje kod Marxa. Kasnijim prelaskom na tragedije, postaje malo suroviji u kritici i onda urotničkim pismima pokazuje najsuroviji otpor. Ne doživljavam ga kao osvetoljubivog, nego kao čovjeka punog duha i igre u sebi koji je doživio duboko razočarenje. Kroz taj politički angažman tj. kroz ta urotnička pisma nije mogao ništa napraviti. Najdivnije u svemu jest to da je on preživio: 450 godina kasnije i dalje ga slušamo.

Studenti donose polet

Tijekom proba radite sa svojim studentima. Postali su Vam takoreći kolege, je li izbrisan odnos student-profesor?

Na taj način pokušavam pristupiti studentima kako bi im rekao da nisam ništa bolji od njih. Kad dobijemo uloge, jednaki smo što se tiče iskustva, možda samo godine čine razliku. Kad sam počeo s ovim projektom bio sam na nuli, bio sam u fazi neznanja kao i oni kada počne akademska godina ili semestar. Što se tiče rada sa studentima, ja bih odmah potpisao da samo s njima radim. Izuzetno mi je uzbudljivo, oni nose najzdraviju moguću ambiciju i entuzijizam, a zahtjevni su na pravi način, što dobro. Nadam se da ću još dugo biti okružen mladim ljudima koji mi daju jedan polet kad mi zafali.

S druge strane su Vaše kolege Doris i Maro, perjanice dubrovačkog glumišta. Stvaraju li Vam oni nenamjerno pritisak?

U početku je bio pritisak u smislu da sam mislio: "Oni su iz Dubrovnika, a ja iz Zagreba i igrat Marina Držića!" Kad sam počeo raditi, znao sam cijelu ekipu, jedino sam upoznao Branimira Vidića Flika. Znali smo se otprije iz videnja, ali Flika je sjajan tip, izuzetno se volimo družiti. Dobro nam je na probama, on donosi zezantski duh i jedan drugačiji polet. Studenti ga strašno vole jer ima jednu živjavnost, gotovo dječaku energiju. Zaista su me svi toliko podržali, jako sam zahvalan. Doris i Maro su u mene integrirali samopouzdanje. Ne znam kako će publika na to reagirati, ali ja imam samopouzdanje da izadem pred nju, da pokažemo što smo napravili, pa neka nam na kraju sude.

Opasnost jest da Držića uopće prestanemo igrati, jer sve ga manje igraju u drugim gradovima, ne posvećuje mu se previše pozornost i zato je ova predstava izuzetno važna